

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/1/2017
Identifikačné číslo spisu:	6016897622
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:6016897622.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Františka Moznera na neverejnom zasadnutí 30. januára 2017 v Bratislave v trestnej veci proti odsúdenému K. C. pre zločin ťažkej lúpeže v štádiu pokusu podľa § 15, 142 ods. 1, § 143 ods. 2, prvý prípad, rakúskeho Trestného zákona o odvolaní odsúdeného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 20. decembra 2016, sp. zn. 5Ntc/11/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4, veta druhá Tr. por. odvolanie odsúdeného K. C. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len krajský súd) tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 549/2011 Z. z.) rozsudok Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni zo dňa 3. februára 2016, sp. zn. 42 Hv 66/15d, právoplatný dňa 8. februára 2016, predložený spolu s osvedčením zo dňa 25. júla 2016, doplneným dňa 17. októbra 2016, týkajúci sa odsúdeného občana Slovenskej republiky K. C. narodeného X. K. XXXX v J., trvale bytom C. č. XXX, XXX XX L., toho času vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúskej republike, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania zločinu ťažkej lúpeže v štádiu pokusu podľa § 15, 142 ods. 1, § 143 ods. 2, prvý prípad, rakúskeho Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

N. J. a K. C. dňa 3. novembra 2015 sa vo Viedni vo vedomej a úmyselnej spolupráci ako spolupáchatelia (§ 12 rakúskeho Trestného zákona) s cieľom sa protiprávne obohatiť pokúsili násilím proti osobe - konkrétne proti osobe menom C. E. L. J. - a hrozbou bezprostredného ohrozenia zdravia alebo života osobe menom C. E. L. J. vziať cudzie hnuťelné veci, konkrétne plecniak vrátane obsahu (§ 15 rakúskeho Trestného zákona), a to tak, že ho udierali päťami, vzali mu plecniak a ušli, lenže osobe menom J. sa následne podarilo ich dobehnúť a vziať im plecniak, pričom C. povedal, aby J. pustil plecniak, inak „mu zapríčiní smrť“ a potom ho obaja obžalovaní začali opäť udierať päťami a kopat' do neho, aby mu opätovne vzali plecniak, čo sa im však nepodarilo, a tak došlo iba k pokusu, pri ktorom J. v dôsledku použitého násillia utrpel ťažké ublíženle na zdraví (§ 84 ods. 1 rakúskeho Trestného zákona),

a to otvorenú zlomeninu nosovej kosti, zlomeninu siedmeho a ôsmeho rebra na ľavej strane, krvné podliatiny v oblasti oboch očí, otras mozgu, pomliaždeninu semenníkov, pomliaždeninu pravého pleca, pomliaždeninu ľavého kolena a natiahnutie oboch členkových kĺbov,

za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šiestich) rokov, vo výkone zvyšku ktorého, vo výmere prevyšujúcom 5 (päť) rokov, bude odsúdený K. C. pokračovať na území Slovenskej republiky a to podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený K. C., v ktorom uviedol, že nesúhlasí s uznaním a vykonaním trestu na území Slovenskej republiky, pretože nebol poučený dôsledne aj o možnosti uplatnenia zásady špeciality, pričom, ak by o tom bol poučený nedal by súhlas s uznaním rozhodnutia a s výkonom trestu na území Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe odvolania odsúdeného preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného K. C. nie je dôvodné.

Krajský súd pri uznaní predmetného rozsudku Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni zo dňa 3. februára 2016, sp. zn. 42 Hv 66/15d, právoplatný dňa 8. februára 2016, postupoval v súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z., ktorý upravuje podmienky uznávania a výkon rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a ktorá preberá zásady vyjadrené v rámcovom rozhodnutí Rady Európy č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní vzájomného uznávania rozsudkov v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody, alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii.

Krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil. So závermi súdu prvého stupňa sa odvolací súd plne stotožňuje.

V konaní súdu prvého stupňa boli splnené zákonné podmienky rozhodnutia príslušného krajského súdu, ktorým je podľa § 12 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. Krajský súd v Banskej Bystrici s poukazom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. a/ zák. č. 549/2011 Z. z. - odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, po písomnom vyjadrení prokurátora (§ 15 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z.). Súhlas odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody na území Slovenskej republiky sa nevyžaduje, pretože so zreteľom na ustanovenie § 16 ods. 1 písm. g/, § 2 zák. č. 549/2011 Z. z. a čl. 6 bodu 2 písm. a/ Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV súhlas odsúdennej osoby sa nevyžaduje, ak sa rozsudok spolu s osvedčením postupuje členskému štátu, ktorého štátnu príslušnosť má odsúdená osoba a v ktorom žije.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z., ak sa žiada o uznanie a výkon rozhodnutia pre trestný čin, za ktorý možno v štáte pôvodu uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a ktorý je v osvedčení o vydaní rozhodnutia označený justičným orgánom štátu pôvodu priradeným k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v odseku 3, súd neskúma, či ide o trestný čin podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Trestný čin, pre ktorý bol citovaným rozsudkom Krajského súdu pre trestné veci vo Viedni zo dňa 3. februára 2016, sp. zn. 42 Hv 66/15d odsúdený K. C. uznaný za vinného, má hornú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody najmenej tri roky.

Krajský súd v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil odsúdeného K. C. na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu uvedeného v uznanom rozsudku, nebol vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Najvyšší súd konštatuje, že odvolacie námietky odsúdeného K. C. nie sú dôvodné, pretože z predloženého spisu aj z vyjadrenia prokurátorky je zrejmé, že v súčasnosti nie je odsúdený K. C. na území Slovenskej republiky stíhaný za žiadny trestný čin a preto uplatnenie zásady špeciality neprichádza u neho v tomto čase do úvahy, a aj v prípade, že by predseda len vyšiel najavo ďalší trestný čin, ktorého sa mal dopustiť odsúdený pred svojím vydaním na územie Slovenskej republiky, pre uznanie a výkon rozhodnutia uvedeného vo výroku napadnutého rozsudku sa, ako už bolo uvedené, nevyžaduje súhlas odsúdeného K. C..

Bez ohľadu na to, či odsúdený súhlas dal alebo nie, by, pri splnení ostatných podmienok pre uznanie cudzozemského rozhodnutia, došlo k jeho uznaniu a výkonu trestu v ňom uvedeného.

Z týchto dôvodov najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.